

Odmey iz Afrike

Katoliški mesečnik s slikami
v prosep afriških
misijonov

S prilogo „Klaverjev koledar“

Izdaja:

**Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana**

„Odmev iz Afrike“

izhaja v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, italijanskem, francoskem, angleškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto v slovenski izdaji 8 Din, 5 L, 60 am. cts., 2 Š; s prilogo »Klaverjev koledar« 13 Din, 7·20 L, 80 am. cts., 2·60 Š.

Naročila in milodare naslavlajte, prosimo, na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA

LJUBLJANA, Miklošičeva cesta šte. 3.

Za Julijsko Benecijo: Rim (28), via dell' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Vsebina: Iz Vatikana. — Za 6. julij. — Misijonsko delo napreduje. — Blagoslovitev zvonov v Keimoes. — V skrajni potrebi. — Izkaz darov v l. 1927. — Predmeti v l. 1927. poslani v misijone. — Beseda v zahvalo. — Misijonske slike. — Kratki misijonski dopisi. — Propagandne vesti in poročila.

Darovi

od januarja in februarja 1928.

(Darovi v oklepajih so došli iz Hrvatske.)

Za afriške misijone v splošnem: Din 21.717·40; (6083·50);
Lir 251·25.

Za sv. maše: Din 97—; (120—).

Za stradajoče: Din 770—; (146—); L 21·50.

Za gobavce: Din 135—; (1000—).

Za odkup sužnjev: 10.786·50; (5887—); L 585—.

Za botrinske darove: Din 3937—.

Za zamorčke: Din 525—; (110—); L 31·35.

Za katehiste: Din 244—; (666—); L 200—.

Za semeniščnike: Din 198—; (1000—).

Za kruh sv. Antona: Din 5848·60; (2659—); L 231·60.

Za otroško zvezo: Din 105·80; L 11·50.

Za mašno zvezo: Din 4207·70; (7292—); L 72—.

Za Klaverjev vinar: Din 50—; L 3—.

Za afriški tisk in katekizem: Din 5892·50; (420·50); L 10—.

Za določene namene: Din 1779·95; (200—).

Za določene misijone: Din 335—; (1110—); L 30—.

V čast Evharističnega Zveličarja v Afriki: L 45—.

Za Klaverjevo družbo: Din 20—; L 3—.

Darovi brez določila: L 94·20.

Prispevki podpornikov in udeležencev: Din 770—.

Tisočkrat »Bog povrnik vsem blagim dobrotnikom!

Iz Vatikana.

Naša vrhovna voditeljica je predložila pred kratkim kakor vsako leto s posredovanjem kardinala državnega tajnika svetega očeta popolno zbirko naših časopisov, ki so izšli 1927 v devetih jezikih, in sicer »Odmev iz Afrike« in »Zamorček«. Poleg tega tudi 18 afriških knjig, ki jih je preteklo leto natisnila naša Družba. Spodaj podajamo odgovor sv. očeta, ki bo vse naše misijonske prijatelje razveselil in potolažil in jih navdušil, da so z nami vred sv. očetu hvaležni v smislu razglasa, ki je izšel v zadnji majski številki »Odmeva«.

Državno tajništvo Nj. Svetosti.
Št. 69.625.

Iz Vatikana 31. marca 1928.

Gospici Mariji Falkenhayn,
voditeljici Družbe sv. Petra Klaverja.

Vaše blagorodje!

Sv. oče je z veseljem sprejel liste in knjige, ki jih je Družba sv. Petra Klaverja v preteklem letu objavila in ki ste mu jih spoštljivo poklonili.

Ta dar je bil Nj. Svetosti povod veselja in zadovoljnosti, ker kaže razveseljiv napredek Vašega podjetja in podpore dobrih ljudi, na katero se opira Vaše podjetje; kar opravičuje upanje na čezdalje večje apostolsko delo v oznanjevanju Evangelija.

Sv. oče zato Boga iskreno zahvaljuje, ker je blagovolil ozreti se na želje, izražene lani od sv. očeta in dati uspeha njegovemu blagoslovu. Svoj blagoslov podeljuje sv. oče namovo vsem soudom Vaše Družbe kakor tudi vsem dobrot-

nikom in dobrotnicam. Sv. oče želi, da bi ta blagoslov zanetil čezdalje večji ogenj navdušenja in ljubezni za širjenje kraljestva božjega na zemlji: navdušenja, ki jih bo priganjalo ne le k materijelnim žrtvam ampak k žrtvovanju samih sebe, da bo s tem pomagano tistim, ki se v prvih vrstah bore za misijone.

Zelo me veseli, da Vam morem sporočiti te vzvišene besede Nj. Svetosti in porabim priliko, da Vam izrazim svoje posebno spoštovanje.

Vaš v Gospodu udani

Kardinal Gasparri.

Za 6. julij.

»Odmev iz Afrike«. Ko je hotela grofica Marija Ledóchowska prvič potom časopisa delati za misijone, si je izbrala zgornji naslov. »Odmev« naj bi to bil, ki naj prinaša novice iz misijonskega življenja v Afriki v Evropo. In zvesto je vršil »Odmev« to svojo veliko nalogo skoraj 40 let v raznih evropskih jezikih.

Čezdalje bolj pogosto odmeva sedaj iz Afrike k nam in vam pripoveduje o delih in trudih misijonarjev, obenem pa nam naznanja o spoštovanju, ki ga tamkaj uživa ime grofice Ledóchowske. Vse življenje je tam delila dobrote in to dobro še danes rodi sadove.

Gotovo bo čitatelje »Odmeva« veselilo slišati ob obletnici njene smrti eno izmed tozadevnih pisem, čigar pisec je izrečno želel, da ga priobčimo:

Hvaležno priznanje blagopokojni grofici Mariji Tereziji Ledóchowski.

Z veseljem poročam, da živi blagopokojna grofica v misijonu Huila v blagem in živem spominu. To so storile njene izredne lastnosti, njena gorečnost, njene velike čednosti, ki so se preizkusile v ognju bolezni. Zagotovljen ji je večni spomin. Skoro povsod se ji kot svetnici priporočajo in prejemajo po njej dušnih in telesnih darov.

Zaupanje na njeno pomoč in prepričanje, da vse premore s svojo priprošnjo, se opira na njene velike čednosti in na njen zgled potrpežljivosti in gorečnosti za blagor duš. Vse življenje je hrepenela le gori k Bogu. Ni se strašila nikakih žrtev, da bi se le kraljestvo Kristusovo mogočnejše širilo.

V njenem ljubeznivem nasmehu se zrcali njena dobrotu in odkritosrčnost; iz oči pa ji seva gorečnost in odločnost.

Na bolniški postelji je molče trpela do svoje blažene smrti; niti največja bolečina ni skalila njenih obraznih potez.

Zvesta svoji nalogi je vztrajala na mestu do zadnjega diha. Ni zdihovala po odrešilni smrti, ampak želela je novega dela za svoje zamorce. Bila je vtelešena ljubezen in žrtev.

Dolžan sem ji posebno ljubezen in hvaležnost. Naj ljubi Bog vedno bolj poplača zasluge te blage duše. Naj bi na njeno priprošnjo Bog naklonil Afriki čezdalje več milosti in krepil one, ki kot misijonarji širijo kraljestvo Kristusovo.

Marija Terezija Ledóčovska, ustanoviteljica Klaverjeve družbe.

L. 1894. se je prvokrat čulo o afriških misijonih, Klaverjevi družbi in grofici Mariji Tereziji Ledóčovski. Po božji Previdnosti je ta družba nastala. Blagopokojna je bila vsak čas pripravljena na pomoč afriškim misijonarjem in njih najpotrebnejšim. Po njenem zgledu je delala vsa Klaverjeva družba. Vse njene misli in dela so merila v večjo čast božjo.

Družba je sedaj vsestransko dobro organizirana, tako da lahko nadaljuje od ustanoviteljice započeto delo.

Pobožna ustanoviteljica se je vedno živo zanimala za našo Kongregacijo in jo podpirala. Kdo bi mogel povedati, koliko duš je bilo po njej rešenih, koliko misijonarjem materielno pomagano, da so se z večjim pogumom lotili apostolskega dela!

Ker Bog ne pusti nepoplačanega kozarca vode, ki ga režežu damo, kako bo šele poplačal delo Marije Terezije!

Naše molitve in hvaležno upravljanje njene duhovne zapuščine ji gotovo tudi v nebesih dela veliko veselje.

Ona je ena najplemenitejših ženâ v sv. Cerkvi, za katere rast se je tako zelo trudila.

Njena smrt je bila smrt ljubezni do Križarjega. Ko se je že na zemlji tako trudila za nas misijonarje, gotovo tudi v nebesih za nas prosi. Kaj vse smo afriški misijonarji Mariji Tereziji dolžni, to ve le Bog. — Tudi naši bratovščini »Praskega Jezuščka« obilno pomaga njena priprošnja. Iz nebes dolí gleda na nas in nam kliče: »Pogum! Po delu plačilo!«

Njena dela jo sama hvalijo in jo bodo hvalila. O, da bi mogli njene čednosti posnemati! Njeno gorečnost, zatajevanje, ljubezen do Boga in duš. Ves hvaležen občudujem njeno lepo življenje, ki je ožarjeno dobrote in požrtvovalnosti.

Huila, 3. decembra 1927.

Brat Lorenzo C. S. Sp.

Iz misijonov:

Misijonsko delo napreduje.

Msgr. Matthysen, od Belih očetov, ap. vikar Albertiježera piše:

Napravil sem seznam vsega, kar je misijon dobil od Klaverjeve družbe in sem Boga naglas zahvalil za vse te dragocene darove. Zdaj pa še Vas zahvaljujem za vse to v imenu vseh misijonarjev v okolici. Nas je 17 mašnikov, 5 bratov, 5 sester in 221 katehistov. V prefekturi je 11.660 kristjanov in 22.750 katehumenov. Med letom smo imeli 511 krstov odraščenih, 507 otroških, 1597 pa je bilo v sili krščenih, 653 birmancev, 64.645 spovedancev, 343.200 sv. obhajil in 161 porok.

Naša šola za katehiste dobro uspeva. Ima 21 mladih ljudi od vseh plemen v prefekturi. Zdaj so v drugem letu. Prvi letnik šteje približno ravno toliko. Naše sestre stanujejo v Buniji; vse deklice in žene jih zelo ljubijo.

Zdaj nameravamo ustanoviti tri nove postaje: Kilo, Aru, Aba. Abo so nam pred tremi leti odstopili dominikanci in bo treba tam začeti vse iznova. Kraj leži zelo neugodno, kajti tla niso primerna za nasade. Zadnje leto je vihar podrl skoro vsa poslopja. Ker pa moramo preživiti svoje učence in katehiste, smo se odločili, da prestavimo misijon drugam. Tudi vlada želi, da ohranimo te kraje, zato nam hoče podariti nekaj parcel pol ure od tu. Tam je zemlja rodovitna in upamo, da bomo mogli živeti. Za nova poslopja že izdelujemo opeko.

V novembru bom sklical predstojnike raznih postaj, da se posvetujemo o najvažnejših vprašanjih našega misijona. Napravili bomo načrt za šolski pouk, potem za propagando in

obrambo napram protestantskemu navalu, o naraščaju za naša semenišča itd.

To leto bomo kar mogoče dobro organizirali naše bolnišnice. Nastavili bomo zdravnika-laika kot vrhovnega nadzornika čez vse naše postaje. Ustanovili bomo šolo za bolniške strežnice in babice, ker vlada to zelo želi. Že zdaj pošiljamo svoje gojence k državnim zdravnikom v izobrazbo za bolničarje, da jih bomo pozneje lahko takoj nastavili po bolnišnicah in lekarnah, ki jih bo vlada ustanovila v tej okolici.

>Le srčno naprej! Bog bo pomagal...< To je bilo geslo Vaše ustanoviteljice. In tako sem Vam tudi jaz razkril svoje načrte in se priporočam Vaši molitvi in darežljivosti.

Blagoslovitev zvonov v Keimoes

(apostolski vikarijat Oranje).

Piše misijonar oblatov sv. Frančiška Saleškega.

V Inomostu na Tirolskem je bila njegova zibel, prav za prav grob; kajti bronovina, ki služi za litje zvonov, se vlije v vdolbino (model), da zadobi potrebno obliko. Veliko soboto zjutraj je vstala iz groba vpričo delavcev, ki so jo pozdravili z molitvijo. Potem so jo prepeljali v Južno Afriko, kamor je dospela v avgustu, pozdravljena od vsega prebivalstva. Kako so zvon blagoslovljali in obešali, o tem nam piše apostolski vikar sledeče:

Ljubi čitatelji >Odmeva!<

Zvon, ki je bil vlit veliki teden v začetku aprila, je dospel k nam v avgustu. Pripravili smo tramovje za zvonik, kar je pa šlo zelo počasi, ker nam manjka priprav, da bi si delo olajšali kakor v Evropi. Pa spretnost brata Henrika nam je pomagala iz zadrege. Petek, 3. sept., je bilo delo dovršeno, v soboto pa je bilo vse pripravljeno za blagoslovitev. Zvon smo okrasili s cveticami in vencí in ga obesili v cerkvi med ladjo in korom.

Nedeljo, 5. sept., je bila cerkev vse premajhna za tolike množice ljudi. Nekateri zamorci, ki ne morejo hoditi, so prosili, da smo jih nesli v cerkev kakor ob največjih praznikih. Tudi to je izvršil brat Henrik; v soboto zjutraj je zapregel oslička v voz in je šel od kočé do kočé nakladat bolnike. Ko je bil voz poln, je peljal počasi in varno proti cerkvi. Tu pa je vzel drugega za drugim v naročje in jih prenesel v cerkev; in sicer

prav blizu zvona jih je postavil ter jim razložil vse posameznosti. Po slovesnosti jih je prenesel ven v senco, kjer jih je sestra Terezija pogostila z jedili in vsem potrebnim; celo tobaka so dobili, ki so ga potem možje in žene z užitkom kadili iz svojih precej smrdečih pip.

Pri slovesni službi božji je govoril p. Fages o zvonovih in o pomenu, ki ga imajo za službo božjo ter je razložil posamezne navade pri blagoslovitvi. Tudi je opozoril na hvaležnost, ki so jo dolžni kristjani v Keimoes Klaverjevi družbi in njenim dobrotnikom, ki so jim naklonili tako darilo. Goreča molitev bo najlepša zahvala. — Zvon je bil blagoslovljen šele zvečer. Msgr. Simon, naš apostolski vikar je bil prišel birmovat v Keimoes. Birmoval je zelo slovesno navzlic trudu in kašlju, ki si ga je bil dobil s prehlajenjem.

Obred posvečenja je črnce silno zanimal. Zrli so polni začudenja zdaj na zvon, zdaj na škofa in duhovščino. Postali so vsi navdušeni, ko je potem zvon glasno zapel. Zvon je bil krščen na ime Marije Terezije v čast pokojni Mariji Tereziji Ledóchowski, ustanoviteljici Klaverjeve družbe. Kumovala je grofica Falkenhayn, sedanja vrhovna voditeljica Družbe.

Večer je bil poln navdušenja. V ponedeljek se je vse pripravilo, da se dvigne zvon na svoje mesto. V torek so ga dvignili v zvonik pod spretnim vodstvom brata Henrika vpričo škofa, misijonarjev, misijonskih sester, šolske mladine in drugega ljudstva. Drugi dan, dan Marijinega rojstva, je zvon prvič budil iz spanja prebivalce Hereros. Poslej zvoní vsak dan trikrat, opominjajoč, da je Bog v nebesih, h kateremu je treba moliti za dušne dobrotnike. Lenim kristjanom in nevernikom očita odpad, pagane kliče k pravi veri, vsem pa poje novo pesem, ki se dviga proti nebu.

Naši dobrotniki naj bodo s temi vrsticami zagotovljeni velike hvaležnosti, vsled katere vsak dan pri sv. maši molimo k Bogu, da naj bo vsem dobrotnikom bogat plačnik; ker molitev je edino sredstvo, s katerim moremo poplačati svoj dolg.

V skrajni potrebi.

S. G e o r g i n a, frančiškanka iz Kalé, piše iz Hararja Klaver. družbi:

Padec denarja nas je dovedel v skrajno potrebo in grozi našim podjetjem s polomom. 60 otrok moramo preživiti in zraven moramo skrbeti za mali novicijat sester domačink. Radi pomanjkanja sredstev jih ne moremo sprejeti toliko, kot jih prosi in vendar bi jih toliko potrebovali v pomoč. Naše de-

klice, up misijona, bomo morali poslati domov. Ali pa more mati zapustiti svojega otroka? Ako pa bo šlo tako naprej, nam ne bo preostalo drugega, da pošljemo te nedolžne duše, ki smo jih že par let vzgajali, staršem domov, da pri nas lakote ne pomro. Mnogo nas je stalo tudi to, da smo letos nekatere dobro pomožili. Kako težko nam je, da moramo otrokom porcije vedno bolj zmanjševati, ko so že itak majhne; saj ne dobijo drugega kot kuhano žito in kruh iz tukajšnjega žita durra. To leto je bilo preveč mokro, zato žetev slaba. Durra se je pokvarila, čebula segnila, krompir tudi. Razen tega je voda vdrla v shrambe in pokvarila že spravljeno žito.

Sirotišnica kaleških frančiškank v Hararju.

Naj bi nam čitatelji Odmeva priskočili na pomoč s tem, da posinovijo nekatere naše sirote, ali pa da plačajo penzijo za eno naših sester-domačink. Faduma, ki je ušla svojim staršem in pribežala k nam, bo krščena na god sv. Klare in bo ob Vel. Smarnu prejela prvo sv. obhajilo; obenem z njo tudi neka dosedaj krivoverska žena in njena dva otroka. Bila je osem dni v ječi in večkrat zaslišana. Oče in mati sta jo hotela z obljubami zvabiti domov, toda z božjo pomočjo je deklica zmagala skušnjave.

Njena sestrična Ava, stara 18 let, je tudi pribežala k neki naši krščanski rodbini in me prosi, da jo sprejmem v pouk za sv. krst. Nedavno mi je rekla: »Mati, kako si trdosrčna.« Ko bi pač ona vedela, kako rada bi jo sprejela, toda denarja ni. V našo lekarno pride mesečno 350—400 bolnikov, v našo

bolnico pa 2500—3000. Vlada podpira bolnico. Podiramo pred-
sodke krivoverstva in s tem pripravljamo tla za izpreobrnjenje.
Tudi zoper protestantsko propagando se nam je boriti. Prote-
stanti so bogati in svoje knjige in zdravila lahko dajejo zastonj.
Kdo nam bo pomagal?

Izkaz

pe Družbi sv. Klaverja razdeljenih misijonskih milodarov
v letu 1927.

Razne misijonske družbe v Afriki so z ozirom na njih posebne
potrebe in na število njihovih vikarijatov in prefektur dobile sledeče:

Misijonarji Afrike (Beli očetje)	500.884-50
Očetje Svetega Duha	739.064-70
Lijonska misijonska družba	354.022-35
Očetje družbe Jezusove (jezuiti)	210.878-95
Sinovi presvetega Srca Jezusovega	169.987-15
Frančiškani	51.315-60
Kapucini	160.213-55
Benediktinci	106.499-25
Oblati Marije Brezmadežne	233.184-60
Palotinci	30.352—
Oblati sv. Frančiška Saleškega	93.189-05
Lazaristi	75.921-45
Očetje Brezmadežnega Srca Marijinega (Scheut- veld)	92.139-45
Premonstratenci	20.958-05
Mašniki Srca Jezusovega	126.565-85
Misijonska družba sv. Jožefa (Mill Hill)	124.191-45
Očetje iz Montforta	51.247-60
Misijonarji Gospe delle Salette	42.421—
Misijonarji della Consolata	116.699-35
Sinovi brezm. Srca Marijinega (Fernando Poo)	16.538-60
Redemptoristi	32.853-35
Misijonarji v Marianhillu	20.210-15
Dominikanci	22.433-25
Serviti	36.936-95
Salezijanci	22.703-10
Križarji	15.151-10
Misijonarji presv. Srca	20.910-50
Trinitarci	6.293-80
Katoliški Kopti	8.121-95

Svetni duhovniki	4.999.65
Bele sestre Naše Ljube Gospe Afriške	8.605.80
Dominikanke	32.441.05
Sestre Dragocene Krvi	32.036.25
Sestre Naše Ljube Gospe apostolov	20.127.45
Oblatinje sv. Frančiška Saleškega	18.177.60
Sestre Božje Previdnosti	9.889.50
Sestre sv. Jožefa Kluniškega	11.432.20
Frančižkanke od Calais	14.310.70
Frančižkanke misijonarke Marijine	18.300.15
Pobožne matere Nigrizia	13.114.50
Usmiljenke sv. Vincencija	9.671.—
Palotinke	3.466.45
Frančižkanke Mill Hilla	9.160.30
Križarke iz Menzinga	12.932.65
Sestre della Consolata (Turin)	5.846.—
Benediktinke	13.799.70
Sestre sv. Družine in presv. Srca	3.357.40
Spravna družba Marija Reparatrix	3.606.85
Sestre iz Dunbrody	1.783.—
Sestre iz Baldegga	2.380.60
Služabnice Marijine	2.708.60
Katehistinje Brezmadežnega Spočetja Marijinega	3.000.—
Sestre naše ljube gospe iz Bundurena	1.000.—
Sestre sv. Duha	6.000.—
Male služabnice od najsv. Srca	1.785.—
Misijonarke sv. Rožnega venca	2.000.—
Različne kongregacije misijonskih sester	263.30
Zbirka sv. Treh kraljev, poslana sv. kongregaciji za razširjanje vere	9.513.10
Ustanove za črne seminariste in katehiste	306.529.25
Glavnice, od katerih uživajo obresti še dobrotniki	425.490.—
Razni stroški za tiskanje, nakup paramentov, na- božnih predmetov in drugih reči	213.458.45
Ostanek za leto 1928.	11.851.10
Skupaj lir	4.734.917.25

t. j. dinarjev 14,304.889.—

Rim, dne 31. marca 1928.

Melanija pl. Ernst,
tajnica.

Marija Falkenhayn,
vrhovna voditeljica.

Predmeti

ki so bili v letu 1927. poslani v misijone.

Za bogoslužje: 2 oltarja, 9 prenosnih oltarjev, 8 taberna- keljnov, 34 oltarnih kamnov, 36 kelihov, 23 ciborijej, 15 monštranc, 42 oltarnih križev, 234 oltarnih sveč- nikov, 2 lustra, 3 cerkvene zvonove, 9 posodic za sv. olje, 4 klešče za hostje, razne manjše potreb- ščine, n. pr. kadilnice, mašne stekleničke, zvončki itd	68.314.—
Cerkvena obleka in razni cerkveni predmeti: 3 baldahine, 203 mašne plašče, 16 pluvialov, 6 dalmatik, 132 štol, 18 velumov za sv. blagoslov, 70 raznih burz, 106 anti- pendijev (čipke, oltarna pregrinjala), 30 oltarnih pre- grinjal, 68 ministrantnih oblačil, 2 oltarni preprogi, razni manjši predmeti (kot plaščki za ciborije, bireti, zastave itd.)	153.735.—
Cerkveno perilo: 109 alb, 133 roketov, 110 roketov za mi- nistrante, 258 oltarnih prtov in podgrinjal, 54 obha- jilnih prtov, 3591 komadov: korperalijev, naramnic itd., 57 brisalk za zakristije in različno drugo perilo	109.521.—
Nabožni predmeti: Okrog 24.054 rožnih vencev, okrog 6100 škapulirjev, okrog 34.024 svetinjic, 286 kipov, velikih in malih, 2268 križev, več tisoč podobic in drugih na- božnih predmetov	101.468.—
Knjige: 4 velike katekizme, 33 mašnih knjig, 1 brevir, 4 obredniki, 110 gofin, 2 latinska martirologa, 828 arabskih in portugalskih knjig, različne knjige	18.720.—
Obleka: 7375 oblek za zamorčke, 90 parov čevljev, 207 odej, 4720 kosov perila, 141 komadov posteljnega perila, 1323 raznih drugih oblek (predpasnikov, hlač itd.), blago za obleko	220.923.—
Šolske potrebščine in šivalno orodje	3.000.—
Razni drugi predmeti: 4 harmonije, 27 drugih glasbil, 7 ši- valnih strojev, 1 pletilni stroj, 2 čevljarska stroja, 4 fotografske aparate, 3 kolesa, 2 motorna kolesa, 1 skioptični aparat, 1 pomnoževalni aparat, Vetro- phanie (nadomestek za stekleno slikarjijo) za eno cerkev, rokodel. orodje, zdravila, razni drugi predmeti	59.400.—
Skupna vrednost lir	735.081.—
Dinarjev	2.220.788.50

Beseda v zahvalo.

V prvi vrsti se zahvaljujemo Darovalcu vsega dobrega, navdušitelju svetih sklepov, po katerem so dobrotniki afriških misijonov tudi v l. 1927. bili zelo radodarni in velikodušni.

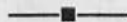
Na drugem mestu pa se obračamo s hvaležnim priznanjem do dobrotnikov vseh jezikov in dežel, ki so bili dovzetni za dobro misel, se niso strašili žrtev in so sodelovali pri širjenju kraljestva Kristusovega med najrevnejšim ljudstvom: med ubogimi Kamovimi potomci.

Morebiti čitatelji ne bodo na prvi pogled razvideli iz liste, da so darovi tega leta napram prejšnjim narastli; zdelo se bo celo, da je darov bilo to leto manj kot prejšnje. Vsota je res manjša, zato ker so vsi darovi nakazani v italijanskih lirah. Tisti pa, ki vedo, kako se je lira dvignila napram angleškemu funtu, bodo razumeli in vedeli ceniti dobiček, ki je vsled tega za afriške misijone narastel.

Zato še enkrat hvala vsem dobrotnikom in prošnja za prihodnje. Bog, ki ne pusti neplačanega kozarca vode, ki ga podariš v njegovem imenu, bo poplačal tudi Vašo usmiljeno ljubezen.

Duše čakajo. Potrebe so čezdalje večje v očigled rastočega širjenja evangelija; pa tudi telesno ubogi afriški zamorci mnogo trpe vsled sedanje lakote. Zato moramo besedi zahvale dostaviti še prošnjo:

Usmilite se naših ubogih črnih bratov in sester. Bog Vam bo tisočkrat povrnil!

Misijonske slike.

Piše misijonar Consolate.

Kdor je že kedaj videl, kako se razdeljujejo zdravila na kaki misijonski postaji, ta naposled dobi vpogled v posebnost življenja misijonarjevega v Afriki. Misijonske postaje so kakor čebelni panji, kamor se zatekajo domačini v vseh potrebah. Kakor so ob Kristusovih časih bolniki iskali trumoma Gospoda, tako prihajajo zamorci k nam v svojih boleznih. »Toda, ali v Afriki ni bolnišnic?« bo vprašal kdo. So; vsaj vlada je poskrbela za nekatere. Toda zamorci se boje teh zavodov in balj zaupajo na naš kinin in jodoform. Naša sestra jim namreč prijazno in z ljubeznivim glasom ponudi zdravila in se poniža do »malih«. Začetek pri našem zdravljenju je skromen. Nudimo nekaj razkuževalnih snovi in kako odvajalno sredstvo — to je pač lekarna za cigane. Velikih operacijskih dvoran ne zmoremo, in bi se v njih revež zamorec ne počutil dobro. Imamo le lesene in s slamo krite hišice, kjer bolniki čakajo na prihod sestre ter med tem radovedno ogledujejo vse, kar se na dvorišču godi.

Vsak dan čaka v tej »hiši za zdravila« kakih 25 do 50 bolnikov. So zelo potrpežljivi in vztrajajo, da pridejo na vrsto drug za drugim. Medtem si razlagajo svoje bolezni in primerjajo doze medicine z drugimi. Vsak je nejevoljen, ako je

dobil manj ko drugi, pa če bi šlo tudi le za ricinovo olje. Ako je n. pr. eden dobil mero olja, ga hoče tudi drugi ravno toliko imeti. Najbolj se zanimajo, kako se zobje rujejo. Za bolečine se ne zmenijo, da le zob ven gre. Primerilo se mi je, da sem skoro pol čeljusti izruval z zobom vred, pa mi je pacient vseeno poln hvaležnosti poljubljal roko. V Evropi bi me bili zaprli za to.

Navadno pridejo sorodniki z bolnikom, da ga osrčujejo. Noža se pa zelo bojé. Kri prelivati: to se jim zdi nekaj groznega in ima za nje vražasti pomen. Zato zamorec, ako se je slučajno vrezal, gre k čarovniku, da ga zagovori. Ako je treba torej bolniku rano izrezati, moram vselej nož zaviti v bato, da ga ne vidi; in hitro stvar izvršiti. Za nas misijonarje so taka zdravljenja, ki jih vršimo zastonj, sredstvo za apostolat, kajti vsak bolnik dobi obenem z jodoformom ali salicilom tudi dozo »dobrih naukov«. Sestre nikdar ne pozabijo na to, in vsak bolnik, ki se vrača domov je kakor Nikodem, ki je bil ponoči prišel k Jezusu: — premišljuje o tem, kar je slišal in postane učenec Jezusov.

Kratki misijonski dopisi.

P. Van de Steen, redemptorist (Kongo): »Zdaj imamo 143 katehistov. Vsled podraženja živil zahtevajo povišek plače in to po pravici. Ako bi imeli denarja dovolj, bi število katehistov še pomnožili in tako bi se množilo tudi število izpreobrnjenecv. Vsakega pol leta pride k nam kakih 300 katehumenov in žele sv. krsta. Pripravili so jih katehisti. V tem kraju so do pred 6. leti bili sami protestantje kot misijonarji. Število sv. obhajil kaže vnetost naših kristjanov: 125 tisoč v enem letu. V obeh božičnih dnevih jih je bilo 4600.«

Msgr. Van Goethem, misijonar Srca Jezusovega in apostolski prefekt v Kongo: »V Wafaniji smo jako lepo preživeli božične praznike. Nad 1000 kristjanov je bilo navzočih pri službi božji. Skozi en teden je bilo dnevno 900 sv. obhajil. Vsako jutro jih je že pred 5. uro mnogo molilo sv. Križev pot. 400 oseb je prejelo zakrament sv.

birme. Mnogo se trudimo, da otroke dostojno pripravimo na prejem sv. zakramentov. Za sv. krst zahtevamo mnogo znanja; kajti potem ko se bodo vrnili v svoje vasi, jih bo le redkokdaj obiskal duhovnik in bodo sredi paganov izpostavljeni mnogim nevarnostim. Nedavno smo otvorili deško semenišče s 6. dečki. Prosim pobožne molitve naših misijonskih prijateljev za blagoslov božji našemu delu.«

Msgr. Sweens, Družbe Belih očetov, apostolski vikar v Viktoriji Nyanzi: »Naši beli in črni misijonarji se zelo prizadevajo, da kar mogoče dobro izobrazijo naše seminariste. Zlasti jih z veliko potrpežljivostjo učijo duhovnega življenja. Gojenci so splošno zelo nadarjeni in zelo pridni v učenju. — Stavba novega semenišča se že dviga iz tal, toda le počasi, ker nimamo denarja za delavce. Upamo pa, da do oktobra eno krilo poslopja izgotovljeno. Vaši darovi za seminariste so nam v veliko oporo. Vaša

pokojna ustanoviteljica je z Vašim delom gotovo zadovoljna. Njeno ime bo za vedno ostalo v zgodovini misijonov 19. in 20. stoletja.

Škof Vogt, kongregacije sv. Duha piše meseca marca iz Kameruna: »Postaja Jaunde, največja v vikarijatu, se je zadnja leta zelo opomogla. Oktobra 1923 se je izločil iz nje okraj Akono, ki je štel dvakrat že nad 6 tisoč katoličanov, in se je ustanovil misijon Žalostne Matere božje. Kraj leži južno od Jaunde in šteje danes 11.000 katoličanov. 1925 je bil drugi misijon izločen iz Jaunde, namreč sv. Ana, ki leži 45 km severno. Šteje sedaj sedem tisoč katoličanov in 100 katehistov. Koncem 1926 se je izločil tretji del; kajti ob nedeljah in praznikih je bil naval ljudstva tolik, da sta se morali brati dve sv. maši na prostem. Ta misijon je sedaj posvečen sv. Petru Klaverju. Leži 6 km severno in šteje šest tisoč kristjanov. P. Falifoux, voditelj tega misijona piše: »O veliki noči je bilo izredno veliko dela. Presedel sem večinoma v spovednici. Na veliki četrtek jih je zelo veliko pristopilo k sv. obhajilu; na vel. soboto nad en tisoč,

vel. nedeljo dva tisoč. Sedaj grem na potovanje v okraj Baza, kar bo trajalo 14 dni. Novi misijon leži na meji treh plemen: Clov, Evonda in Baza. Naj bi sv. Peter Klaver navdihnil goreče ljudi, da bi čimveč prispevali za ta misijon.

Msgr. Bellezze, Servit, apostolski prefekt Švacilandije (Južna Afrika) piše 18. marca: »Ne veste, kako nam je Vaše darilo prav prišlo, kajti v denarnih zadregah smo. Račun 1926 izkazuje 600 funtov šterlingov primanjkljaja, ki ga bo treba še to leto izravnati. Prosimo Boga za vnete dobrotnike. Sedanji časi so ugodni za širjenje vere; povsod prosijo za učitelje in katehiste. Naša cerkev je zelo privlačna. Ako ne izrabimo ugodne prilike, nas bodo protestanti prehiteli, ker imajo silno veliko denarja. In s tem smo to ljudstvo za vedno izgubili. N. pr. protestantovski misijon ima za eno samo bolnišnico tolike vsote na razpolago, kot jih katoliški misijon nima za vse svoje ustanove skupaj. Mi bi bili z desetinko tega zadovoljni. Upamo pa, da nam bo božja Previdnost pomagala, da postavimo na tem kraju trdne temelje za prihodnost.

Propagandne vesti.

S posebnim pismom (breve) je ustanovil sv. oče apostolsko prefekturo Bobo-Djulasso (v Osrednji Afriki).

Preč. gosp. pater Jean Hipolyt Esquerre, Belih Očetov, je bil imenovan za prvega prefekta ravnotam.

Preč. pater Bruno Wolnik, jezuit, je bil imenovan za prvega apostolskega prefekta v Brockenhillu (Rhodezija).

Poročila iz propagande.

Apostolska prefektura Kwango (Vzhodna Afrika) je bila povzdignjena v apostolski vikarijat; za prvega vikarja je bil imenovan preč. P. Silvain Van Hee, D. J.

Ker je škof Lauvant, od Belih Očetov, apostolski vikar ob Bamako svojo službo odložil, je bil imenovan preč. P. Paul Moulin kot apostolski administrator tega vikarijata.

Povest deklice sužnje.

Predstojnik misijona sv. Družine, prečastiti o. Hemm, družbe očetov sv. Duha, poroča o 33 odraslih dekletih, ki žele, brž ko se jim bo nudila ugodna prilika, ustanoviti lastno ognjišče. »Uboga bitja! Prišla so od daleč in kako žalostna je bila njih prošla usoda. Kakor povsod v Afriki, je tudi tukaj ženska sužnja, tržno blago, ki nima prav nobene pravice odločevati o sebi, niti pri izvolitvi zakonskega družeta. Postava sicer prepoveduje suženjstvo, a da ga še ni zatrla, nam jasno priča žalostna zgodba uboge Jazetole.

Jazetola je imela kakih deset let, ko sta ji umrla oče in mati. Po tukajšnji šegi je imel prvo pravico do osirotele deklice njen stric, ki jo je vzel k sebi; kajti upal je z njo napraviti dobro kupčijo. Res jo kmalu proda poganskemu snubeu za 50 frankov. Kakor večina njenih vrstnic, se je tudi uboga Jazetola molče udala v svojo usodo: Zapuščajoč hišo svojega strica, je bila še zelo mlada in tudi bolehná. Naporno delo v nasadih ob neznosni vročini in v pekočem solncu je prekašala njene moči. Stare izkušene ženice, ki so jo opazovale, so trdile, da Jazetola pač nikdar ne bo zmogla težkega dela. Po truda in muke polnem dnevu se je revica na večer vračala domov s težko butaro drv ali običajnim, do vrhá napolnjenim jerbason živeža na glavi. Tako je pač poganstvo. Najslabejšemu naklada najtežja bremena.

Ko je bila Jazetola že čisto onemogla in zdelana, jo pošlje gospodar v 100 kilometrov oddaljeno selo, kjer jo zamenja za drugo ženo. Zdelo se je, da bo odslej naši znaniki sreča milejša. Njene nove gospodarice so z mlado, skrajno shujšano deklico lepše in milejše ravnale. Bile so mnenja, češ, ko deklica doraste in se okrepi, bo delala mesto njih, medtem pa bodo one lahko počivale in složno kadile svojo pipico. Jazetola je bila zadovoljna in se je prav dobro počutila. Toda njen prvi gospodar ni bil zadovoljen z zamenjano deklico in je zahteval Jazetolo nazaj. In zopet se je morala seliti. A tudi sedaj ni imela obstanka. V hudi denarni stiski jo gospodar znova proda nekemu sosedu. Bila je to že njena peta postaja. Jazetola je sedaj upala, da je vendar enkrat konec neprestanih sprememb. Toda nekega dne zve od neke zgovorne ženice, da bo morala zopet odtod.

Sklene torej ubežati. »Niso li moji sorodniki našli v misijonu zavetja?« pravi sama pri sebi. Tudi jaz pojdem tja in prosim za sprejem. In ne da bi komu črhnila o svoji nameri, zapusti vas ter dospe nekega večera v misijon. »Oče,« mi pravi,

»stric me je prodal; nato so me dvakrat zamenjali in zopet prodali. In danes bi morala znova dalje, v vas onkraj reke. Zato sem ušla in prišla semkaj — ne odpodi me! Postati hočem kristjana kot Gorotenji in njegova sestra.« Nato sklone žalostno glavo ter pristavi: »Sem li mar žival, da tako ravnajo z menoj.« In pripovedovala mi je zgodbo svojega življenja, ki me je globoko ganila. In kako tudi ne; saj sem imel pred seboj zopet eno izmed tisočev nesrečnih deklet, ki nikjer nimajo doma in ki so popolnoma izročene na milost in nemilost volji svojih največkrat brezčutnih in surovih gospodarjev.

»Dobro torej,« ji rečem, »ostani tukaj. A če pridejo tvoji ljudje in te bodo zahtevali nazaj, moraš sama odločevati; dovolj si velika. Če hočeš postati kristjana, nima nihče pravice, te odvesti odtod. Govoriš pa tudi lahko s tukajšnjim poveljnikom o svoji zadevi.«

Čez nekaj dni res pride Jazetolin gospodar z ženo in najstarejšim sinom ter zahtevajo deklico nazaj.

»Prijetelji,« jim pravim, »Jazetola je prosta. Če hoče z vami, lahko gre, kadar ji drago. Ako pa ne mara, ne privolim, da jo siloma odvedete.«

Na ta način sem odvrnil od sebe vsako odgovornost.

Poskušali so deklico odgovoriti z lepimi obljubami, nato oplasiti z grožnjami. Brezzoba starka se je rotila in klicala vse duhove na pomoč; a Jazetola je ostala stanovitna. Kazaje na-me, je odgovarjala: »Tu je moj oče, ki me bo odkupil. Zato ostanem tukaj.«

Ni jim torej kazalo drugega, kot vrniti se, odkoder so prišli. Ptičica se ni dala ujeti.

Ko je kmalu nato vladni uradnik obiskal naš misijon, mu je deklica opisala svoj položaj, izrečno poudarjajoč, da hoče ostati pri nas. »Tukaj,« je trdila, »bom našla svojo srečo. Postala bom kristjana in se nato poročila s krščanskim mladeničem kakor druga mlada dekleta.« Na ponovna vprašanja je odgovarjala vedno enako: »Ne pojdem od tod!«

Uradnik, vseskozi mož poštenjak, je imel sočutje z ubogo mladenko ter dejal: »Imaš prav. Ostani v misijonu. Vse drugo bom že jaz oskrbel.« Kdo je bil srečnejši od Jazetole. Saj je bila izjava dobrega moža odločilna za vso njeno bodočnost. Veselega srca je pohitela k svojim tovarišicam na delo.

Mir in sreča sta se odslej naselili v srce tako skušanega dekleta. Z vso vnemo se je oprijela učenja krščanskega nauka. Kmalu bo postala kristjana in gotovo pozneje vrla krščanska žena.

To je povest ene izmed tisočerih, ki dele isto usodo z ubogo Jazetolo. In koliko bi jih našlo svojo časno in večno srečo v krščanski veri, ako bi nam sredstva dopuščala, sprejeti jih v misijon.

O, ko bi te vrstice ganile blagodušna srca v Evropi in jih nagnila h krščanskemu usmiljenju do teh nesrečnih rojakinj rešene Jazetole.

Marsikdo bi gotovo bil zmožen z razmeroma ne previsoko vsoto 150 dinarjev odkupiti katero pomilovanja vrednih deklic in ji tako nakloniti prostost otrok božjih ter rešiti sramotnega suženjstva.

Zahvale.

V težki bolezni sem se priporočila služabnici božji Mariji Tereziji Ledochovski. Obljubila sem zahvalo v »Odmevu« in dar, katerega sem že pred kratkim poslala (20 Din). — M. Š., Domžale.

F. Gr. se zahvaljuje sv. Tereziki Deteta Jezusa za uslišanje.

DUŠNA PREMIJA.

V namen naših naročnikov in dobrotnikov opravijo afriški škofje in misijonarji letno 500 sv. maš.

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

1. julija, na praznik dragoc. Krvi Jezusove,
25. julija, na praznik sv. apostola Jakoba,
24. avgusta, na praznik sv. apostola Jerneja,
9. septembra, na praznik sv. Petra Klaverja, našega patrona.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ri dovoljen, poratis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Rimu. — Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše.

Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: Karel Ceč.

Spomin za umrle.

Preč. o. Colussi, F. S. C., umrl 21. oktobra 1927 v Wau.

Sestra Mary Melania Treiber, O. P., umrla 5. januarja 1928 v Cradock.

Preč. oo. Oethou in Turbé, misijonarja C. S. Sp., umrla na Madagaskarju.

Preč. o. Werner Huber, kapucin, umrl v Kipalimu, vikarijat Dar-es-Salaam. — Fr. Ksaver Goli. — Guzelj Antonija, Straža.

R. I. P.

MILOŠČINA ZA MISIJONE, katero prejme Družba sv. Petra Klaverja, se vedno, ako ni kakšne posebne želje, primerno razdeli; ako pa kdo določi poseben misijon, se to izpolni. Vsi afriški misijonarji se lahko poslužujejo te družbe kot nabiralnice miloščine, kakor tudi prijatelji posameznih misijonov, ker se vsi darovi zanesljivo odpošljejo na oni kraj, kamor so določeni.

»Pomožne misijonarke za Afriko.«

Kaj so te »pomožne misijonarke? To so gospodične, ki svoj prosti čas in svoje moči dajejo na razpolago izključno misijonskemu delu v Klaverjevi družbi.

Ali gredo te pomožne misijonarke v Afriko kot misijonske sestře? Ne. Ostanajo v civiliziranih krajih in tukaj posvete svojo osebo, moči in talente misijonski službi, ko vedo, da ne more vsakdo sam iti v misijonske kraje, ampak se mora del ljudi tukaj žrtvovati, da skrbi trajno in urejeno za potrebna sredstva misijonskega dela.

S čim se bavijo »pomožne misijonarke? Največ s pisanjem, kot ga zahteva razširjanje misijonov. Urejajo časopise, predstavljajo misijonska poročila in pisma, pišejo članke in razprave, so v pismeni zvezi z misijonarji in naročniki ter dobrotniki, beležijo denarne doneske in jih odpošiljajo v Afriko. One skrbé, da se stavijo in tiskajo knjige v jeziku afriških domačinov, n. pr. evangelijski, katekizmi itd., ki jih potem odpošljejo misijonarjem. Izdelujejo in popravljajo tudi cerkveno obleko; kratko: povsod sodelujejo, kjer je treba za misijone kaj storiti in pridobiti, in zato zaslužijo ime: »Pomožne misijonarke za Afriko«.

Katera je sposobna za pomožno misijonarko? Gospodične, ki so bile skrbno vzgojene in so se šolale na višjih šolah, ki znajo več jezikov in so zmožne hitrega računanja — seveda, če imajo obenem poklic za redno redovno življenje. Vendar se morejo uporabiti tudi deklince z navadno šolsko izobrazbo, seveda le v manjši meri.

Kje zveš kaj več o teh »pomožnih misijonarkah? Zaupno se obrni na glavno voditeljico Klaverjeve družbe, grofico Falkenhayn v Rimu (23), via dell' Olmata 16, ali pa v Ljubljano, Miklošičeva c. 3.

Družba sv. Petra Klaverja za afriške misijone.

Družbo sv. Petra Klaverja je z izrečnim dovoljenjem sv. očeta Leona XIII. leta 1894. ustanovila grofica Marija Terezija Ledóchovska. Leta 1910. jo je sv. Stolica končno veljavno potrdila.

Namen družbe je, pomagati pri spreobračanju zamorcev in rešitvi sužnjev s tem, da podpira vse afriške misijone.

Njeni udje. Obsega verski zavod »pomožnih misijonark za Afriko«, katerim se pridružijo vnanji udje, podporniki in podpornice.

Družba se poslužuje treh sredstev. Z besedo in tiskom skuša buditi v vernikih zanimanje in navdušenje za misijone. Verniki naj bi pomagali misijonom z molitvijo in milodari v denarju ali predmetih, ki se rabijo v misijonih (n. pr. oblekce za zamorčke, svetinjske, rožni venci, mašne obleke, kelihí, monštrance itd.). Tudi skuša družba potom svojih listov vzbujati misijonske poklice.

Družba ima svoje naselbine, podružnice in oddajališča v Jugoslaviji, Italiji, na Češkoslovaškem, Poljskem, Ogrskem, v Avstriji, Švici, Nemčiji, Belgiji, Španiji, na Francoskem, Nizozemskem, Angleškem in v Združenih državah v Ameriki.

Vrhovna hiša Družbe sv. Petra Klaverja je v Rimu (23), via dell' Olmata 16. Slovenska podružnica v Ljubljani, Miklošičeva cesta 3.

Darujmo misijonarjem knjig.

Dragi prijatelji in dobrotniki! Pristopite k »Zvezi afriškega tiska kot dosmrtni ud z enkratnim prispevkom 500 Din, ali kot podporni ud z letnim prispevkom 20 Din, ali kot redni ud z letnim prispevkom 5 Din.

S temi darovi oskrbi Klaverjeva družba misijonarjem katekizme in druge potrebne knjige. Udje te zveze so deležni mnogih odpustkov, ki so jih podelili sv. oče Benedikt XV. — prvi začetnik »Zveze« — vsem udom »Zveze afriškega tiska«.

Knjige v jeziku domačinov so neprecenljive vrednosti za misijonsko delovanje.

Prispevke sprejema »Družba sv. Petra Klaverja«, Ljubljana, Miklošičeva cesta 3.